

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. Варна, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Росица Сл. Станчева
Юлия Р. Бажлекова

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Юлия Р. Бажлекова Въззивно гражданско
дело № 20233000500454 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на Прокуратурата на Република България, срещу решение №93/25.09.2023г. на ОС – Търговище, постановено по гр.д. №112/2023г. в частта, в която на основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ ПРБ е осъдена да заплати на Е. Ф. О., ЕГН ***** сумата от 9 000 лева, представляваща претърпени от него неимуществени вреди в резултат на проведено наказателно производство и повдигнати обвинения за извършено престъпление по чл.235, ал.3, т.2, вр. Ал., вр. Чл.20, ал.2 НК, което е било прекратено поради недоказаност, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 08.02.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата са изложени оплаквания за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на така обжалваното решение, основани на доводи за неправилна преценка на доказателствения материал и направата на изводи в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че съдът неправилно е приел за доказани твърдяните от ищеца неимуществени вреди, както и че същите са в причинна връзка с воденото наказателно производство. Сочи се, че от доказателствата по делото се установява, че наказателното производство в отделните си фази е протекло в разумен срок, без необосновано забавяне при провеждане на процесуално-следствените действия. Производството не се е развило по същество в съдебна фаза, а е било прекратявано при провеждане на разпоредителни заседания. От доказателствата по делото безспорно се установява, че ищецът сам по свое

желание е напуснал работата като шофьор, като не се установява и да е имал предложение да постъпи на работа в чужбина, което да не се е осъществило поради воденото наказателно производство. Твърди се, че определеният от съда размер на обезщетението, ако такова се дължи е завишен и не съответства на разпоредбата на чл.52 ЗЗД.

Отправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на първоинстанционното решение в осъдителната му част и отхвърляне на предявения иск, евентуално присъждане на справедливо обезщетение в по-нисък размер.

В срока по чл.263 ГПК насрещната страна – ищецът Е. Ф. О. е депозирал отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Решението, в частта относно присъдената сума за обезщетение на претърпените имуществени вреди не е обжалвано и е влязло в сила.

За да се произнесе настоящият състав на съда съобрази следното от фактическа страна:

Производството пред първа инстанция е било образувано по искова молба, подадена от Е. Ф. О. срещу Прокуратурата на Република България, с предявени осъдителни искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за осъждане на ответника да му заплати сумата от 30 000лв., обезщетение за понесени неимуществени вреди, и 2500лв. имуществени вреди, причинени от повдигнато и поддържано обвинение за извършено престъпление по чл. 235, ал.3,т.2 във вр. Ал.1, вр. Чл.20, ал.1 от НК, четири пъти в периода 21.08.2019г. – 22.10.2021г., като наказателното производство е било прекратено, ведно със законната лихва считано от 24.06.2019г.- датата на привличането на ищеца като обвиняем по отношение на неимуществените вреди и считано от 21.01.2012022г.- датата на прекратяване на наказателното производство за имуществените вреди, до окончателното им изплащане. В обстоятелствената част на исковата молба подробно са изложени твърдения за претърпените неимуществени и имуществени вреди, които са следствие на повдигането на четири пъти на обвинение от Прокуратурата и образуваното наказателно производство, което е било прекратено в последствие.

Прокуратурата не оспорва, а и от представените по делото материали по досъдебно производство 1140/2018г. по описа на РУ Сливен, НОХД № 269/2020г. на РС-Сливен, НОХД № 1492/2020г. на РС Сливен, НОХД1285/2021г. на РС Сливен се установява следното: с постановление от 18.04.2019г. на разследващ полицай от РУ на МВР Сливен Е. О. е бил привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 235, ал.3,т.2 във вр. Ал.2, вр. с ал.1 вр. Чл.20, ал.1 от НК. Спрямо ищеца е взета мярка за неотклонение „подписка”. За посоченото престъпление на 21.08.2019г. е внесен обвинителен акт срещу ищеца по ДП №1140/2018г. на РУ на МВР Сливен, като е образувано НОХД №1226/2019г. по описа на РС Сливен, производството по което е било прекратено и върнато на РП Сливен за отстраняване на допуснати процесуални нарушения. На 28.01.2020г. с

постановление на РП Сливен, ищеца отново е бил привлечен като обвиняем в извършване на същото престъпление. На 19.02.2020г. в съда е внесен обвинителен акт срещу ищеца, като е образувано НОХД №269/2020г. по описа на РС Сливен. С определение от 29.06.2020г., постановено по ВЧНД №273/2020г. на ОС Сливен е прекратено производството по НОХД269/2020г. по описа на РС Сливен и делото е върнато на РП Сливен за отстраняване на допуснати процесуални нарушения. С постановление от 28.10.2020г. ищецът отново е привлечен като обвиняем за същото престъпление, като на 09.11.2020г. е внесен обвинителен акт в съда, като е образувано НОХД № 1492/2020г. по описа на РС Сливен. Наказателното производство е прекратено с определение от 07.01.2021г. и делото върнато на РП Сливен за отстраняване на процесуални нарушения. С постановление от 02.08.2021г. срещу ищеца за четвърти път е повдигнато обвинение за извършване на същото престъпление, изготвен е обвинителен акт, който е внесен в РС Сливен, по който е образувано НОХД № 1285/2021г., което е прекратено с определение от 09.12.2021г. и производството е върнато на РП Сливен. С постановление от 21.01.2022г. на РП Сливен наказателното производство по ДП № 1140/2018г. по описа на РУ Сливен срещу Е. О. е прекратено на основание чл.24, ал.1, т.2 НПК- поради недоказаност на обвинението и е отменена взетата мярка за неотклонение „подписка“. Постановлението е влязло в сила на 08.02.2022г.

Видно от приложената по досъдебното производство свидетелство за съдимост, ищецът не е бил осъждан към периода на образуване на наказателното производство.

От показанията на разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели се установява, че в следствие на воденото срещу ищеца наказателно производство, той се променил емоционално. Бил много притеснен, че въпреки чистото си съдебно минало може да влезе в затвора, да бъде задържан или да му бъде наложена глоба. Знаел какво е предвиденото в закона наказание, ако бъде признат за виновен в извършване на престъплението, за което е обвинен. Чудел се защо е обвинен, защото той е шофьор и не може да отговаря за извършване на незаконна сеч. В периода, докато се водело наказателното производство се запознал с бъдещата си жена и се притеснявал от задълбочаване на отношенията им, защото не знаел какъв ще е изхода от делото. Не смеел да кандидатства за работа в чужбина, а много искал да отиде да работи извън страната. Свидетелят посочва, че ищецът сам напуснал работа, още след като започнали проблемите, защото не искал да работи при този работодател и считал че няма никаква вина. Ищецът се притеснявал, че съселяните му ще разберат за делото, тъй като селото било малко и призовките се връчвали чрез кмета. Докато траели делата ищецът получил и алопекция, но с помощ от съпругата му това било преодоляно. След прекратяване на делото се успокоил и започнал работа за фирма в Румъния.

Съгласно трайно установената задължителна практика /ППВС № 4/23.12.1968 г. и ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС, както и във формираната по реда на чл. 290 от ГПК практика на ВКС по приложението на

чл. 52 от ЗЗД/, понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Правнорелевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления, дали ищецът е оправдан, респ. - наказателното производство е прекратено по всички обвинения или по част от тях, продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му, дали е взета и вида на взетата мярка за неотклонение; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца - има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо - цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр. Обезщетението за неимуществени вреди от деликта по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ се определя глобално - за всички претърпени неимуществени вреди от този деликт. В този смисъл, неимуществените вреди са конкретно определими и присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им, следва да е достатъчно по размер за репарирането им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай, като същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, които могат, и поначало са различни във всеки отделен случай, тъй като част от гореизброените критерии и обстоятелства, релевантни за определяне размера на дължимото обезщетение, могат да са подобни или дори еднакви (по вид или в количествено измерение) при съпоставка на отделни случаи, но изключително рядко те могат да са идентични изцяло.

От посоченото по-горе се установи, че наказателното производство против ищеца е проведено за период от 18.04.2019г. до 07.02.2022г., когато наказателното производство е прекратено. – общо 3 години, през който период четири пъти е било повдигнато обвинение за извършване на престъпление и делото е влизало в съда. От датата на предявяване на първото обвинение, ищецът е придобил качеството на обвиняем по досъдебното производство. Предявяването на обвинението е станало под контрола на Прокуратурата. Повдигнатото обвинение против ищеца по чл. 235, ал.3, т.2, вр. Ал.2, вр. Ал.1, вр.чл.20, ал.2 от НК, производството по което е прекратено, поради това, че извършеното от ищеца не представлява престъпление, се предвижда наказание лишаване от свобода и глоба.

Настоящият състав споделя мотивите на първоинстанционния съд, че

въпреки, че паричната равностойност на вредата, която евентуално би била нанесена не е голяма и, че ищецът не е бил осъждан, продължителността на наказателното производство, характера и тежестта на деянието, за което е повдигнато обвинението обуславят по-голям интензитет на неблагоприятното въздействие върху психиката му. Установяват се настъпили неимуществени вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка единствено с процесното наказателно производство. Именно поради повдиганите в това производство обвинения и съдебните заседания, на ищеца в продължителен период се е наложило многократно да пътува от населеното място, в което живее до гр. Сливен, което е било съпроводено с обичайни притеснения от изхода на производството и губене на време. Ищецът безспорно е изпитвал и тревога от евентуалното му осъждане. От ангажираните по делото доказателства не се установява, определената мярка за неотклонение да е създала битови или други неудобства на ищеца, тъй като той не е бил лишен от възможност да напуска пределите на страната, сам е напуснал работа. Не са ангажирани доказателства, че поради повдигнатото обвинение ищецът не е могъл да си намери работа и е изпитал притеснения от това. От доказателствата по делото не се установява безспорно, че от притесненията по повод повдигнатото обвинение, здравословното състояние на ищеца се е влошило и същият е заболял от „алопеция“, както и че производството е повлияло негативно върху социалните му контакти и личния семеен живот.

С оглед установената продължителността на наказателното производство, ищеца е бил подложен на репресията на висящо наказателно производство с обвинение за извършено престъпление, за което се предвижда налагане на тежко наказание, което производство в крайна сметка е прекратено. Вследствие на това ищецът е преживял стрес, тревожност, вътрешно напрежение, безпокойство. Това се е отразило на поведението, контактите и цялостното психическо състояние на ищеца. И тези негативни вреди не биха настъпили ако беше направена своевременна и точна преценка от органите на Прокуратурата – че не се касае за извършено престъпление.

С оглед на всичко изложено съдът намира, че общото обезщетение за така претърпените неимуществени вреди от процесното наказателно производство, което съответства на необходимостта за преодоляването им, следва да е в размер на 9 000лв., който е достатъчен за репарирането им и е в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на настоящия случай, изложени по-горе.

Обжалваното решение в тази част следва да се потвърди.

Решението е правилно и в частта за разноските, като определеното възнаграждение на процесуалния представител на ищеца е в рамките на определения в Наредба № 1/2004г. минимален размер.

Предвид изхода от спора на процесуалния представител на въззиваемия – адв. М. следва да се присъди възнаграждение за осъществяването във въззивното производство процесуално представителство по реда на чл.38 ЗА, в размер на 1200лв.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №93/25.09.2023г., постановено по гр.д. № 112/2023г. по описа на ОС – Търговище, в частта, с която Прокуратурата на Република България, на основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ е осъдена да заплати на Е. Ф. О., ЕГН ***** сумата от 9 000 лева, представляваща претърпени от него неимуществени вреди в резултат на проведено наказателно производство и повдигнати обвинения за извършено престъпление по чл.235, ал.3, т.2, вр. Ал.2, вр. Ал.1, Чл.20, ал.2 НК, което е било прекратено поради недоказаност, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 08.02.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на адвокат Ц. М. М. – АК Сливен адвокатско възнаграждение в размер на 1200лв., на основание чл.38 ЗА.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението до страните при наличието на предпоставките за допускане на касационното обжалване съобразно чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____